

Prima instanță: Jud. Chișinău (sediul Centru)
Jud. Tizu Svetlana
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

Î N C H E I E R E

6 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Svetlana Filincova
Judecători:	Dumitru Visternicean Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Borțoi Tudor,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Borțoi Tudor
împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 cu privire la
constatarea neexecutării esențiale a obligațiilor contractele, rezoluțiunea
contractului pentru prestarea serviciilor comunale, încasarea prejudiciului material
și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 noiembrie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Borțoi Tudor și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru din 27 martie 2017,

c o n s t a ț ă :

La 8 decembrie 2016 Borțoi Tudor a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 cu privire la
constatarea neexecutării esențiale a obligațiilor contractele, rezoluțiunea
contractului pentru prestarea serviciilor comunale, încasarea prejudiciului material
și moral.

În motivarea acțiunii a invocat că, prin Legea privatizării fondului de locuințe,
Legea condominiului în fondul locativ și Codul Contravențional a fost obligat la
încheierea unui contract de prestator – consumator cu Asociația Proprietarilor de
Locuințe Privatizate nr. 50/142.

A explicat că, în rezultatul prestării serviciilor necorespunzătoare în anii 2010-2012, de către Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 a fost impus la executarea unor obligațiuni prejudiciabile de reparare în bani privind deteriorarea apartamentului, însă din data de 1 octombrie 2010 și până în prezent în facturile de plată pentru serviciile comunale se menționează datele bancare și adresa persoanei juridice Întreprinderea Municipală „Infocom”.

A menționat că, din anul 2010 Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 a abandonat obligațiile sale de determinare și prestare a serviciilor comunal-locative, ignorând petițiile sale și executarea obligațiilor prejudiciabile de la prestațiile necorespunzătoare, iar până în prezent nu a înlăturat impedimentele de exploatare a apartamentului, formate de la prestațiile necorespunzătoare.

A relatat că, Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 de o perioadă îndelungată nu-și execută esențial obligațiunile contractuale de prestator prin prestarea serviciilor necorespunzătoare, prin ignorarea obligațiilor prejudiciabile de prestator și prin uzurparea drepturilor sale de consumator.

A statuat că, prin faptul neexecutării esențiale a obligațiunilor contractuale i-a fost cauzat un prejudiciu material imens din nevalorificarea apartamentului după destinație (ca domiciliu, chirie), prin detașarea familiei din el și la ratarea unui venit de la darea în chirie.

A relevat că, chiria lunară stabilită pe piața sectorului Centru a unui apartament cu o camera și comodități constituie la moment 3000 de lei, astfel încât familia sa a ratat în ultimii trei ani un venit de 100000 de lei, fiindu-i totodată, cauzat un prejudiciu moral imens prin nerecepționarea demersurilor sale.

A solicitat constatarea neexecutării esențiale a obligațiunilor contractuale, rezoluțiunea contractului pentru prestarea serviciilor comunale, încasarea prejudiciului material în mărime de 100000 de lei, compensarea prejudiciului moral în sumă de 100000 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 3000 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 27 martie 2017 cererea de chemare în judecată depusă de Borțoi Tudor a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 9 noiembrie 2017 s-a respins apelul declarat de Borțoi Tudor și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 27 martie 2017.

La 12 martie 2018 Borțoi Tudor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 noiembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 27 martie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, invocând că acestea au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele ierarhic inferioare nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și a trecut în mod

superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

Totodată, indică că sunt neîntemeiate și eronate constatările instanței de apel și a instanței de fond privind respingerea cererii de chemare în judecată depusă de Borțoi Tudor împotriva Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr. 50/142 prin care a solicitat constatarea neexecutării esențiale a obligațiilor contractuale, rezoluțiunea contractului pentru prestarea serviciilor comunale, încasarea prejudiciului material în mărime de 100000 de lei, compensarea prejudiciului moral în sumă de 100000 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 3000 de lei

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 9 noiembrie 2017, expediată în adresa părților la 3 ianuarie 2018 (f.d 102), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către participații la proces, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 noiembrie 2017 a fost depus la 12 martie 2018, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul

XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Borțoi Tudor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Borțoi Tudor se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător:
Judecători:

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu